

De dokter werkt tegen den storm, die in den verte rommelt; het vee staat in den veekraal dicht tegen elkaar aan, wetend, dat het weer al nader en nader komt. De hemel is zoo zwart als lood. Enkele jongens moeten op de omliggende heuvels de koehoren blazen, doch allengs overstemt de donder het geschal der horens.

Bliksemschichten doen telkens duidelijk de naakte figuur des dokters tegen den pikzwarten hemel uitkomen, de armen heftig gesticuleerend ten hemel geheven.

De knetterende slagen volgen elkaar zonder ophouden op. Het lijkt of de hemel uit elkaar barst. De regen stort in stroomen neer. De dokter wordt half waanzinnig, en slechts het geblaas der schapen en geiten in de veekraal is het eenige antwoord, wat hij op al zijne gesticulaties en geschreeuw krijgt.

De hemel is één vuurmassa. Alles rent, druipnat, de dokter inclusief, de hutten in. Hij ziet, dat hij verslagen is en het hemelgeweld niet langer kan tegenhouden.

- Een geweldige knal! De finale.

Na tien minuten is de hemel wolken-

loos en duizenden en nogmaals duizenden sterren schitteren aan het nachtelijk zwerk, een doodsche stilte heerscht alom.

Door den bliksem getroffen dieren worden niet gegeten.

Wordt een hut of een persoon door den bliksem getroffen, dan worden deze als onrein beschouwd en in strikte quarantaine geplaatst. De bewoners der getroffen hut of de getroffen persoon mag geen melk drinken, geen vee verkoopen en met niemand omgaan. Weken en weken gaan dikwijls voorbij eer zij weder gewone en reine menschen zijn. Heel dikwijls wordt de hut verlaten en verbrand.

De heele wereld is vol monsters en geesten, die den armen kaffer geen oogenblik rust geven. Geen meer, geen rivier is er of daar huist de een of andere geest of monster in. Geen wonder dus, dat op dezen bodem vol bijgeloof de toovenarij welig tiert!

Eerst moet deze angst voor geesten en monsters grondig uitgeroeid worden voordat de bodem braakt ligt om hen het geloof in het Evangelie bij te brengen.

WOLKEN

Ver aan de kim, waar de hemel zich neigt,
Bouwen de wolken hun staap'lende torens,
Wiegen hun wuivende pluimen, of dreigt
Grimmig een monster met krommende horens.

Statig, door d'adem der winden bewogen,
Zeilen ze hoog door de maat'looze lucht —
Machtige ridders, ter heervaart getogen,
Trekking in troepen, voor niemand beducht.

Blank zijn hun wuivende ruitersbanieren,
Breed is hun baan door het blinkend blauw,
Klein is de wereld vol mensch'lijke mieren
Eind'loos het machtige hemelgebouw.

P. JONGELING